

PONOVEMBER

Janez Strehovec

POLSVETLOBA NA ULICAH

Jaz.
Rdeči in črni jaz.
Polbesede, polživali, mrtvi ljudje.
Polprežagan svet.

Kamenjali ste me.
Lagali ste mi.
Pokazali ste mi samo leve polovice besed.
Sam sem.
Nazaj proti k. grede.
Kako čuden je februar?

Svetloba ima solzno konkavno oko.
Moje nebo izgoreva.
Seštevanje poti odšteva moje minute.
Topoli rastejo v ekscentričnih krogih.
Na ulicah je mrz.

Moja mama je mlada umrla.
Ne razumem poti,
zato strmim v drevesa.
V najvišja drevesa na grajskem hribu.

Zavozlane opeke se razvrščajo
v eni sami smeri.
Mokra hipotenuza mojega odhoda.
Skoraj vedno mokre oči.
Polstopinja.
Poljaz in še manj.
Kako čuden je ponovember . . .

PARAMETER SOLZE

Janez Strehovec

Karkoli, karkoli . . . samo nekaj . . .
Iščem most po katerem bi prišel prek sebe
Odgrinjam oblake, ki so pomehkužili sonce.
Odpenjam si gumbe, ker mi je slabo.
Petrolejko nosim s seboj, ker je vsenaokrog elektrika.

Karkoli, karkoli . . . Samo nekaj . . .
Nekaj moram početi.
Potem bom šel in kupil vozovnico.
Potem se bojo otroci igrali z zmaji.
Potem bom moral razbiti ogledalo,
nag leči na štiripasovnico,
se okužiti z zažganimi logaritmi,
se potopiti z mlinskim kamnom za vratom
in še malo počakati.

Potem pa bo že prepozno.

NEZNATEN PARALELOGRAM POTI

Janez Strehovec

Otroci so psu iztaknili oči.
Otroka sta poteptala mavričast cvet.
Otrok je stekel pod avto.

Za Pusta sem veliko pil.
Ožeto svetlobo sem vrigel ženski za vrat.
Usoda je pomodрила lakmusov papir.
Spet enkrat mi je bilo zelo hudo.

Vodna tehtnica se je razbila v krivini moje poti.
Nebotičnik se mi je zadril v trebuh,
ljudje so obstali.

Milni mehurčki spotikajo zrak.
Preobjedene misli me mečejo v reko.
V Robbovem vodnjaku je led,
na železniški postaji pretep do krvi.

Moja sled so solze črnila.
Moje misli delajo samomor.
Mene je sram.

Pred menoj se dim gnete v zaveso.
Pred menoj so sami gnili dnevi.